

K·MEO

QUE BONITA ES BADALONA

L'Albiol, l'arbre i els quilovats

Els meus tiets, sempre hem tenien mania perquè era massa alt i ells pensaven que els alts són un ximplés. El problema no era jo, eren ells que entre els dos, un sobre l'altre, no feien més de metre i mig. Però tot i tenir això molt clar sempre m'ha quedat una mania obsessiva per les coses altes. M'agraden. M'agrado. Que es fotin els tiets en pau descansin.

Però mi arbol e ma arto que er tuyo.

O mes más alto é meu...

Ni cas. Rebequeries de petits alcaldes. L'arbre de Nadal de Badalona, tot i no ser arbre és el millor. La rivalitat és sana. Ajuda a superar-nos. A donar-nos il·lusió i orgull. És molt important sentir-te orgullós de la teva ciutat. Et fa menys desgraciat.

Em critiquen, sí, ho sé, perquè diuen que

una ciutat no ha de fer despeses superficials ni gastar quilovats superficials ni provocar enfrontaments amb municipis superficials. També deien que a Catalunya no hi pot haver un alcalde del P.P. i toma si no! Però igual que la culpa d'alçada la tenien els meus oncles, el problema dels que em critiquen és seu i no pas meu.

La vida és un somni va dir algú, i en què collons poden somiar els badalonins si no és amb un arbre de ferro i quatre llumetes. Siguem sincers, el puto pont del petroli és una merda, la platja està bruta, els carrers plens d'emigrants, les vistes horribles, l'horitzó xemeneies, la renda per càpita una misèria. Fot un

arbre collons!

D'acord, l'arbre també és una merda però com a mínim fins l'any nou, ens sentim importants. Des que la Peña va guanyar una Copa d'Europa de basquet, no ens sentíem tan importants.

Política paternalista, sí senyor, però Badalona fa temps que necessita un pare i joestic aquí per fer de pare i del que calgui. I no ens equivoquem, els badalonins no necessiten biblioteques, necessiten llums.

XAVIER ALBIOL, 2'01 METRES D'ALÇADA

GARSA PROSTÀTICA

REBEL·LIÓ A LA GRANJA

Militars jubilats protesten contra Sánchez

Me canto las cuarenta!
Pues yo el Cara al Sol.

Y así es como los militares (los que pueden) se alzan de sus sillas y como (los que pueden) levantan su brazo y como en la cantina de la Residencia de antiguos militares La Granja, se escuchan los primeros y emocionantes acordes del himno nacional español de cuando España era aún una nación.

El camarero iza la bandera y saca del congelador una águila negra y gualda que eriza los pelos (los que pueden) de los presentes. Con lágrimas en los ojos fijan su mirada en la bestia y aumenta su ardor patrio.

El canto se interrumpe ante la caída repentina de un Coronel. Unidos a una sale de la garganta de los viejos militares una afirmación unánime, ha sido Sánchez!

Retirado el Coronel, enfurecidos los ánimos, ardiendo en sus venas la última gota de sangre que les queda, los Generales se reúnen en la barra. Vamos a hacer una declaración de guerra, dice el más veterano. El resto de la tropa aplaude a sabiendas de que en el ejército no se aplaude. La ocasión lo merece. Todos los que no forman parte del generalato, se ausentan disciplinadamente de la cantina a fin y cuenta de permitir el máximo ensimismamiento a los redactores de la carta-declaración bélica. Qué momento!

Pocas veces viéronse en la cantina caras tan tensas, tan llenas de responsabilidad y santa justicia.

Quién sabe escribir? Preguntó uno de

los generales.

El camarero cogió el bolígrafo a pecho descubierto y dibujó una cabra.

Vale, pero alguna letra... aventuró otro general, impone más. Mi mujer hizo F.P. pero murió el año pasado.

Y así fue como un servidor de ustedes y de la Patria, humilde periodista español, emocionado por lo acabado de vivir me ofrecí voluntario. Y salió la carta-manifiesto.